

Kršćanska zadaća u 2022. godini

***“Neka nam ne dozlogrdi
činiti dobro: ako ne
sustanemo, u svoje ćemo
vrijeme žeti! Dakle, dok
imamo vremena, činimo
dobro svima, ponajpače
domaćima u vjeri.”
— Galaćanima 6: 9, 10***

KADA SE USKRSLI

Isus ukazao svojim učenicima posljednji put prije svog uzašašća, on im je ocrtao kakav će biti njihovo djelovanje kao njegovih učenika. Rekao je: “Primit ćete snagu Duha Sve-

toga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.” (Djela apostolska 1: 8) Godinama kasnije, kada je apostol Ivan dobio tu čudesnu viziju budućnosti, vidio je one koji su bili u potpunosti posvećeni “svjedočanstvu Isusovu i zbog Riječi Božje, ... oživješe i zakraljevaše s Kristom tisuću godina.”— Otkrivenje 20: 4

Zadaća koju je Isus dao svojim učenicima prije gotovo dvije tisuće godina, a koju je Ivan vidio u viziji kako su je slijedili svi oni koji će u konačnici kraljevati s Kristom u njegovu kraljevstvu, još uvijek djeluje i danas. Kako ulazimo u 2022. godinu, mnogo je djelovanja, uzroka i potencijalnih smetnji

koje bi nas kao kršćane mogle privući prema drugim poljima nastojanja. Međutim, naš zadatak se nije promijenio u odnosu na ono što je naš Gospodin dao svojim učenicima, jer doista, i mi smo njegovi učenici i trebamo biti sljedbenici njegovog primjera u mislima, riječima i djelima. Jedan od najvećih Isusovih primjera bilo nam je pružanje utjehe, ljubavi, suosjećanja i ohrabrenja svima s kojima je došao u kontakt, čineći to svjedočenjem mnogih božanskih istina i obećanja sadržanih u Riječi Božjoj.

Djelo svjedočenja istine Božje Riječi obavlja se pod snagom i autoritetom Duha Svetoga. Sam Isus je primio tu moć i vlast u vrijeme svog krštenja kada je na njega došao Duh Sveti. Kasnije, u sinagogi u Nazaretu, Isus je citirao Izaiju 61: 1-3 kako bi pokazao da je njegov Nebeski Otac znao i prorekao njegov autoritet i djelo. (Luka 4: 16-21) 1. stih Izaijina proročanstva glasi: “Duh JAHVE Gospoda na meni je, jer me JAHVE pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima;.”

Tijekom tri i pol godine svoje službe Isus je bio vjeran u izvršavanju ovog naputka Duha Svetoga. Luka 8: 1 o Isusu kaže da je “zaredao obilaziti gradom i selom propovijedajući i navješćujući evanđelje o kraljevstvu Božjemu. Bila su s njim dvanaestorica.” Isus ne samo da je propovijedao evanđelje usmenom predajom, već je također predočio blagoslove koji će doprijeti do ljudi djelovanjem njegova kraljevstva brojnim čudima koje je činio.

Isus je poslao svoje apostole da izvrše djelo

slično njegovom. Nakon toga poslao je još sedamdeset drugih. Svi su oni, pod Isusovim vodstvom i slijedeći njegov primjer, išli od mjesta do mjesta po cijeloj zemlji Izraela da svjedoče o “evanđelju kraljevstva”. (Matej 10: 5-8; 24: 14; Luka 10: 1-9) Apostoli i ostalih sedamdesetorica bili su ovlašteni činiti čuda kako bi potkrijepili poruku koju su naviještali.

NE SAMO DRUŠTVENO EVANĐELJE

Dok su tijekom svoje službe ovi prvi svjedoci dali mnoge svjetovne blagoslove ozdravljenja onima kojima su naviještali evanđelje kraljevstva, to je bio samo nusprodukt njihove kampanje. Čuda su bila osmišljena jednostavno kako bi njihovo svjedočenje o činjenici da se približilo kraljevstvo nebesko bilo učinkovitije. Važno je to imati na umu, jer danas je u cijelom deklariranom kršćanskom svijetu propovijedanje evanđelja kraljevstva gotovo prestalo, a umjesto toga se naviješta društveno evanđelje koje nastoji osloboditi čovječanstvo od raznih društvenih zala isključivo ljudskim naporom, zajedno s dobrim djelima u ime siromašnih i potrebitih.

Trebali bismo cijeniti i pohvaliti one koji nastoje činiti dobro svojim bližnjima na materijalnom planu. Vjerojatno ni u jednom trenutku nije postojala veća potreba za pomoći diljem svijeta. Međutim, kao sljedbenicima Učitelja naše su obveze kao kršćana predstavljene su njegovim zapovijedima i njegovim primjerom. Oni koji su upoznati s Božjim planom za čovjekovo spasenje imaju prednost što znaju da će se u svoje vrijeme pripremiti obilne zalihe za sve siromašne i potrebite u svijetu, kao i za bolesne i umiruće oko kojih

bismo sada u svakom slučaju mogli učiniti vrlo malo.

Isus je rekao onima koje je prekinuo u ribarenju: “Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!” (Matej 4: 19) Nije im rekao da će njihov primarni posao, slijedeći ga, biti nahraniti i odjenuti potrebite. Kad ih je poslao u službu, rekao je: “Putom propovijedajte: ‘Približilo se kraljevstvo nebesko!’ Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite! Besplatno primiste, besplatno dajte! Ne stječite zlata, ni srebra, ni mjedi sebi u pojase, ni putne torbe, ni dviju haljina, ni obuće, ni štapa. Ta vrijedan je radnik hrane svoje.”—Matej 10: 7-10

Iz ovih detaljnih uputa jasno je da su apostoli bili poslani da propovijedaju, i uz propovijedanje, da liječe bolesne i čine druga čuda. Nisu bili opskrbljeni sredstvima za pomoć siromašnima. U stvari, često su morali ovisiti o velikodušnosti onih kojima su služili za svoje vlastite materijalne potrebe. Kasnije, kada je protivljenje Isusu i njegovim suradnicima naraslo do te mjere da su ga vjerski vladari bili spremni razapeti, on je svoje apostole uputio da sada ponesu sa sobom sva materijalna dobra koja imaju, jer možda od tada pa nadalje neće moći očekivati veliku pomoć od svojih sunarodnjaka Izraelaca.—vss. 21-36

Isus je vodio svoju službu na sličan način kao što ju je iznio svojim predstavnicima. Njegova su čuda bila izvanrednija, jer je u nekoliko navrata budio mrtve iz smrtnog sna. Poslije blagdana Duhova Petar je to također učinio. (Djela apostolska 9: 36-42) Još jedno od Isusovih izuzetnih čuda bilo je hranjenje mnoštva. (Marko 6: 34-44) Nema

dokaza da je ovih pet tisuća ljudi bilo posebno siromašno. Jednostavno, zbog toga što su slušali Isusovo propovijedanje na “pustom mjestu”, daleko od svojih domova, smatrao je činom ljubaznosti i gostoljubivosti pružiti im nešto za jelo. Njegovi su učenici savjetovali da ih se pošalje u sela da sami kupe hranu, ukazujući da su imali potrebna sredstva za to i da im Isus to dopusti.

Ovo čudo, kao i sva druga koja su izveli Isus i njegovi izabranici, bilo je osmišljeno kako bi dočaralo poruku kraljevstva kojeg su propovijedali. Kasnije je Isus opominjao svoje slušatelje: “Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji jer njega Otac – Bog – opečati.” (Ivan 6: 27) Kada su ljudi tražili od Isusa znamenje, on ih je uputio na manu koju je Bog dao Izraelcima u pustinji i podsjetio ih da su svi ti Izraelci umrli. Zatim je objasnio da je on “kruh istinski” koji će, kada se prihvati vjerom, dati vječni život.—vss. 30-35, 47-51

NAHRANITI SIROMAŠNE

Jednom je prilikom Isusu došao mladić i upitao ga što može učiniti da stekne vječni život. Bio je Židov, a Isus ga je podsjetio na Zakon koji je obećavao život svakome tko bi ga mogao i želio sačuvati. Kad mu je čovjek rekao da je ispunjavao zapovijedi, Isus mu je rekao da proda sve što ima i da zaradu da siromasima, a zatim uzme svoj križ i ide za njim. (Matej 19: 16-21; Marko 10: 17-21 Isus nije tražio od ovog mladića da da svoje bogatstvo kako bi mogao nahraniti siromašne. Ono što je tražio je da se čovjek odrekne svog bogatstva, podi-

jeli ga siromašnima, a zatim postane njegov sljedbenik. Sam čin davanja svog bogatstva za hranu siromašnih ne bi bio nasljedovanje Krista, već nužan korak u postajanju sljedbenikom. Poanta je da svrha Isusove službe nije bila nahraniti siromašne materijalnom hranom.

Nipošto ne osuđujemo deklarirani kršćanski svijet zbog toga što ulaže mnogo truda u socijalni rad i djelovanje za siromašne i potrebite. Mi samo naglašavamo da to nije bio fokus Isusova djela, niti su njegovi sljedbenici zaduženi da svoje napore usredotoče na to. Isus je dobio nalog od Duha Svetoga da naviješta radosnu vijest; i, kao njegovi sljedbenici, naša je velika zadaća također propovijedati evanđelje kraljevstva.

NAKON BLAGDANA DUHOVA

Poslije blagdana Duhova, Isusovim autoritetom i prosvjetljenjem Duha Svetoga, apostoli i drugi učenici nastavili su službu Istine, slavnog evanđelja kraljevstva. Apostoli su mogli činiti čuda, kao što je to činio i Isus, iako se čini da ovaj vid njihove službe nije tako istaknut kao što je bio u Isusovom slučaju. Kad su apostoli umrli, čuda su potpuno prestala. Svjedočenje je tada ovisilo o pukom navještanju evanđeoske poruke.

U početku je ovaj napor bio gotovo u potpunosti ograničen na ono što se moglo postići pojedinačnim usmenim predajama poruke omanjim skupinama ljudi. Sami primjerci Svetog pisma bili su vrlo rijetki i skupi. Tijekom srednjeg vijeka, crkveno-državni sustav na vlasti u to vrijeme zabranjivao je posjedovanje Svetog pisma, a prijevod Biblije na uobičajeni jezik bio je zločin koji se

kažnjavao smrću. Konačno, nakon pojave tiskare u 15. stoljeću, Gospodinovi svjedoci imali su ovo dodatno sredstvo za prenošenje poruke. Dolazeći do naših dana, radujemo se dostupnosti radija, televizije, interneta i mnogih drugih oblika elektroničkih medija kao daljnjih sredstava za prenošenje evanđelja. Međutim, niti u jednom trenutku nije došlo do promjene u zadaći.

S vremena na vrijeme pojavili bi se neki od Gospodinovih ljudi koji su došli do zaključka da su svi naponi da se naviješta evanđelje kraljevstva uzaludni jer su, smatraju, rezultati tako oskudni. Međutim, nigdje u Bibliji nemamo upute da odustanemo od naviještanja evanđelja uz obrazloženje da su rezultati slabi ili ih nema. Božja volja u ovoj stvari nije određena rezultatima naših napora. Naprotiv, naloženo nam je da nastavimo polagati svoje živote u ovoj službi bez obzira čuju li ljudi kojima svjedočimo, ili se uzdržavaju čuti.

Salomon je napisao: “Tko pazi na vjetar, ne sije, i tko gleda na oblake, ne žanje. Kao što ne znaš koji je put vjetru ni kako postaju kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš ni djela Boga koji sve tvori. Ujutro sij svoje sjeme, a navečer nek’ ti ruka ne počiva.

Jer ne znaš da li će biti bolje ovo ili ono, ili će oboje biti jednako dobro.”—Propovjednik 11: 4-6

SJETVA

U Isusovoj prispodobi o sijaču poučio nas je što možemo očekivati od naših napora da ljudima naviještamo Riječ Božju. (Matej 13: 18-23) Prema prispodobi, kad se sjeme Istine sije, neki padaju “uz put”, neki padaju na “tlo kamenito”, a drugi

padaju među “trnje”. Samo mali dio, čini se, pada na “dobru zemlju” iskrenih i poštenih srca. Vjerujemo da će se ta vrsta na kraju pokazati dostojnom sunasljedstva s Isusom u njegovu kraljevstvu.

Isus je rekao: “Ne boj se, stado malo: sviđelo se Ocu vašemu dati vam Kraljevstvo.” (Luka 12: 32) To je doista samo malo stado koje, tijekom sadašnjeg doba, potpuno i bez zadržke slijedi poruku evanđelja. Mora da se mnogo puta Gospodinovom narodu činilo da postižu vrlo male rezultate svojim samopožrtvovnim naporima.

Međutim, rezultati nisu naša odgovornost. Mi trebamo posaditi sjeme Istine i zaliti ga, ali Gospodin je taj koji daje rasti. (1.Korinćanima 3: 6, 7, Rotherham Emphasized Bible) Mnogo puta poruka dopire do onih koji su tek zainteresirani. U ovom vremenu samo jedan ovdje i jedan tamo mogu je u potpunosti shvatiti. Za veliku većinu, klijanje “sjemena” Istine koje je zasađeno našim naporima dogodit će se u slavnom mesijanskom kraljevstvu. Doista, za ovo buduće vrijeme Isus je poučio svoje učenike moliti.—Matej 6: 10

SLUŽENJE BRATSTVU

Svjedočenje Istine ne završava javnim objavljivanjem poruke, iako je to važno kao bedem kršćanske zadaće na ovoj liniji. Naša ljubav prema Gospodinu treba posebno stići do naše braće u Kristu. Isus nam je zapovjedio da ljubimo jedni druge kao što je on ljubio nas. (Ivan 13: 34) Apostol Ivan je napisao da trebamo položiti svoje živote za braću. (1.Ivanova 3: 16) Velika potreba sve naše braće je duhovna pomoć i ohrabrenje, a mi bismo trebali biti spremni u svakom trenutku pružiti tu

potrebnu pomoć.

Kao vrsta, Božji posvećeni narod je buduća Kristova “zaručnica” i treba biti energičan u pripremanju sebe za sjedinjenje sa svojim Gospodinom. (2.Korinćanima 11: 2; Otkrivenje 19: 7; 21: 2, 9) Na ovaj ili onaj način, članovi ove vrste prvi put su dosegnuti kroz svjedočenje posvećenih. Zatim zajedno pomažu jedni drugima u razvoju kršćanskog karaktera, stavljajući na sebe plodove i milosti duha i u sve većoj izgradnji u našoj presvetoj vjeri. Sve ovo spada u okvir naše zadaće.

Slično tome, ne možemo okrenuti leđa potrebama naše braće u Kristu, uključujući i one zemaljske prirode. Kad je u području Jeruzalema zavládala glad, a tamošnja braća bila u očajničkoj potrebi, Pavao je prikupio sredstva među braćom mnogih crkava kako bi im pomogao zadovoljiti njihove potrebe. Vjerujemo da je Gospodinov narod tijekom povijesti na sličan način bio svjestan svojih privilegija po ovoj liniji. Kakva li je radost kad možemo pružiti neku pomoć svima takvima! To je jedan od Gospodinovih načina da nam da priliku da pokažemo svoju ljubav prema njemu.

S tim u vezi mislimo na prilike koje su se ukazale prije nekih sedamdeset i pet godina na kraju Drugog svjetskog rata. Mnoga naša braća u Kristu u europskim zemljama bila su u velikoj potrebi za hranom i odjećom, i zasigurno je ispunjavalo srce promatrati u kojoj su mjeri braća u mnogim dijelovima svijeta pritekla njima u pomoć. To je povlastica koju, kao Gospodinov posvećeni narod, svi imamo kao pomoć da se brinemo o svojim. Ako naša ljubav ne uključuje ovu vrstu službe za našu braću, ona je doista plitke prirode.

NESEBIČNOST

Pobuda u svemu što kršćani čine kao sljedbenici Učitelja trebala bi biti ljubav. Ne bi trebala postojati želja da se udovolji sebi, niti da se bude počašćen od ljudi u bilo kojem poslu ili za učinjenu uslugu. Tijek sebičnosti apostol Pavao opisuje kao sjetvu u tijelo, a tijek nesebične ljubavi kao sjetvu u Duh.

Naš uvodni tekst je vrhunac Pavlove lekcije o ovim točkama. Citiramo: “Ne varajte se: Bog se ne da izrugivati! Što tko sije, to će i žeti! Doista, tko sije u tijelo svoje, iz tijela će žeti raspadljivost, a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni. Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro: ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme žeti! Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, ponajpače domaćima u vjeri.”—Galaćanima 6: 7-10

Bog priprema prave kršćane da budu instrumenti blagoslova svim obiteljima na Zemlji. On želi da Kristovi sljedbenici zadrže svoja srca suosjećajnim prema cijelom čovječanstvu i da se raduju izgledima da će uskoro imati privilegiju pomoći u njihovom blagoslovu. Zaista, kako li su velike potrebe siromašnog stvorenja koje stenje! Oni su bolesni i umiru. Ispunjeni su strahom i zbunjenošću. Oni su bez smjernica svojih čelnika i državnika i pitaju se koliko dugo takva stanja mogu trajati bez katastrofalnih posljedica.

Bog zna sve o tim stanjima i mogao bi ih vrlo brzo ispraviti da je po njegovoj volji. Međutim, on ima pravo vrijeme u svom planu za ovaj posao. On sada priprema posebnu prozvanu vrstu za ovaj veliki poduhvat. Nebeski Otac želi da oni koji se nadaju da će biti dio te skupine u nebeskoj fazi

njegovog nadolazećeg kraljevstva razviju ljubav, suosjećanje i razumijevanje prema masama čovječanstva, kao što je on ljubio cijeli svijet dajući svoga Sina da im bude Otkupitelj i Spasitelj.—Ivan 3: 16, 17

Jedna od najvećih nevolja za svijet koji pati je nedostatak razumijevanja ostinskog Boga koji voli. Ljudi su većinom bez prave vjere u Boga i stoga se silno bore kako bi imali neku stvarnu nadu u budućnost. Potpuno posvećeni kršćani, zahvaljujući prosvjetljujućem utjecaju Božjeg Duha Svetoga, poznaju njegove božanska uređenja za konačni čovjekov blagoslov i u položaju su progovoriti riječ utjehe onima koji su u potrebi. Tako na mali način možemo povezati slomljena srca dobrom viješću o kraljevstvu. Kako bismo bolje mogli “činiti dobro svim ljudima” nego dijeliti s njima slavno “evanđelje kraljevstva?”

To ne znači da bismo se trebali oglušiti ako uočimo posebno potrebite s druge strane, posebice među našim susjedima ili bliskim suradnicima. Trebamo pomoći na sve načine na koje možemo, ali naše je posebna zadaća naviještati radosnu vijest svima koji će čuti, ostavljajući ishode u rukama Gospodina, jer ne znamo kako i kada može povećati naše napore.

Kao što Pavao izjavljuje, u našoj sjetvi u Duha, trebamo činiti dobro “ponajpače domaćima u vjeri.” Oni, naša braća u Kristu, trebaju biti naša posebna briga, kako na duhovnom tako i na materijalnom planu, kada je to potrebno. Apostol dalje kaže da “neka nam ne dozlogrdi činiti dobro.” Ne bi bilo velike opasnosti od umaranja kada bismo mogli vidjeti izvanredne rezultate naših napora.

Zbog toga što često ne vidimo opipljive rezultate, mogli bismo se umoriti. Kad se to dogodi, možemo se čak zapitati činimo li ispravnu stvar ili ne.

Pavao nas podsjeća da ćemo “žeti ako ne sustanemo.” Ovdje on ne govori prvenstveno o sadašnjim vidljivim rezultatima naših napora, već prije o “žetvi vječnog života” u kraljevstvu. (Galaćanima 6: 8) Gospodin ne želi da ovisimo o sadašnjim rezultatima za hrabrost i snagu kako bi nastavili na uskom putu žrtve i služenja, iako smo svi jako ohrabreni kada nam dopusti da vidimo neke male rezultate naših djela. On želi da “hodimo u vjeri” i da se radujemo u nadi koja nam je dana da ćemo požnjeti “slavu, čast i neraspadljivost” iza vela, i da ćemo sudjelovati s Isusom u ispunjavanju spoznaje da će Gospodin ispuniti zemlju “kao što se vodom pune mora.”—2. Korinćanima 5: 7; Rimljanima 2: 7; Izaija 11: 9; Habakuk 2: 14

Kakva li je veličanstvena budućnost pred nama! Neka nam to da snagu dok ulazimo u 2022. godinu da i dalje budemo vjerni svojoj zadaći da svima nosimo radosnu vijest kako imamo i možemo stvoriti prilike. Uvijek imajmo na umu da će oni koji će živjeti i kraljevati s Kristom oni čiji su životi u potpunosti posvećeni “svjedočanstvu Isusovu i Riječi Božjoj.”— Otkrivenje 20: 4 ■